

DIUMENGE X DE DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Just M. Llorens
8 de juny de 2008

Per Nadal i per Pasqua, l'atenció de les celebracions litúrgiques se centra en la Persona, en el Misteri de Jesucrist. És lògic que sigui així: és la manera de deixar ben clar què constitueix el nucli fort de la fe, de la realitat cristiana: el Misteri de Jesucrist, Déu i Home, Mort i Ressuscitat. Encara que a vegades sembli que ho oblidem: El Misteri, la Persona de Jesucrist és el tot del cristianisme. Pot semblar un estirabot, però no ho és: Sense Crist no hi ha cristianisme. Això és el centre. Aquesta és la nostra fe.

Molt bé! Però, què en fem, d'això?

En canvi, els diumenges que anomenem "de durant l'any", és a dir "un diumenge qualsevol" - i avui n'és un -, l'Església respon justament a aquesta pregunta: ¿Què en farem, de l'Evangelí? ¿Què en traurem de conèixer Jesús? Igual que Jesús, l'Església no ens ho diu tot de cop: "*no ho podríeu portar, ara*", deia Jesús. Ens va desgranant el seu missatge diumenge rere diumenge, i any rere any hi torna a insistir: Entretant, per poc que hi prestem atenció, això va assaonant la nostra vida. I a la llarga – i aquí vull dir ja amb el pas dels segles – no hi ha qui, per més que faci, pugui eliminar les nostres arrels cristianes. No m'agrada ni la demagògia ni l'apologètica, però, mal que a algú li faci coïssor, ni el segle de les Llums, ni el Socialisme, ni força altres doctrines més tardanes, no poden negar que són rebrots – rebels i repudiats si voleu, però fills malgrat tot – del judeo-cristianisme.

Però anem per l'Evangelí d'avui. ¿Per què ens pot servir, en la nostra vida? És una història simpàtica la de Mateu, darrera el seu taulell de cobrador d'impostos a compte de les forces d'ocupació i a qui Jesús, tot passant, convida a anar amb ell. Mateu no s'hi pensa gaire (segur que ja estava al cas de qui era Jesús i que, en el secret del seu cor ni gosava tan sols desitjar-ho, allò!), per això no s'hi pensa gaire a respondre per l'afirmativa, i tots plegats – Mateu i Jesús, i els apòstols i, és clar, uns quants de la colla d'En Mateu - se'n van a celebrar-ho. Munten un bon sopar i no en vulgauen més, de gresca...! Tot plegat, però, no cau gens bé a les jerarquies religioses de torn: Ataquen Jesús, però, per covardia o per malícia, no donen la cara, ataquen de biaix: volen combatre'l a ell, i alhora posar en fals els deixebles: "¿Com és que el vostre Mestre es fa amb aquesta mena de gent?" (Mal dissimulada, treu el nas la hipocresia, i aquí sí que Jesús no va amb miraments...!).

A Jesús no li passa per alt la maniobra, i posa els punts sobre les is: ¿Qui són els justos? ¿qui són els pecadors? "*Aneu a aprendre què volen dir aquelles paraules: 'El que jo vull és amor... No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors'*" En l'enfilall d'ensenyaments de cada diumenge, aquí hi ha el punt culminant del diumenge d'avui que, ben mirat, reflecteix alhora la clau de volta del Misteri de Jesucrist, i l'eix fonamental del comportament cristià:

La clau de volta: Més endavant, a la seva carta, sant Joan no vacil·larà a dir que "*Déu és amor*". No és estrany, doncs, que en Jesucrist l'amor ho centri de tot.

L'eix fonamental: "*El que jo vull és amor...!*" I a l'hora de dir-ho en forma de manament, (i és l'única ocasió en què Jesús s'expressa així): "*Aquest és el meu manament: Que us estimeu els uns als altres!*" ¿Com ens podria venir de nou que, en parlar del comportament cristià, posi al capdamunt, l'amor?

“No he vingut a crida els justos, sinó els pecadors...” però, comptat i debatut, tant els uns com els altres, justos o pecadors, tots són objecte del seu amor. Més encara. Escolteu bé: Els estima tots... També a nosaltres!!! ¿Què més voleu?